

ПРАВИ ХРИШЋАНИН ИМА...

БОГОЦЕНТРИЧНИ УМ

ПОКАЈНИЧКИ ДУХ

ЗАХВАЛНО СРЦЕ

ПОКОРНУ ВОЉУ

ПОСВЕЋЕН ЖИВОТ

ВЕЛИЧАНСТВЕНУ СВРХУ



БОГОЦЕНТРИЧНИ УМ

Хришћанство дотиче целокупног човека, али почећемо с умом јер одатле креће и Писмо: ‘И не уподобљавајте се овом сету, него се прображавајте обнављањем свога ума, да бисте могли да разаберте шта је воља Божија, шта је добро, и угодно, и савршено.’ (Римљанима 12,2) Хришћанство је више од пуког стања ума, али свакако започиње са просветљењем ума еванђељем.

За сваког правог хришћанина, који зна да је грешник и који је примио Божију милост и жели да живи Богу на славу, пророк Исаија је прави пример. Некима ће се ово учинити врло необичним повезивањем, међутим, ако је сама срж хришћанина жар за Божијом славом тада тешко да ћете пронаћи бољи пример од пророка Исаије.

‘У години српти краља Озије, видео сам Господа како седи на високом и узвишеном престолу, а скутови његове хаљине испуњавали су храм. Изнад њега су стајали серафими. Сваки је имао шест крила. Са два је покривао своје лице, са два је покривао своје ноге, а са два је летео. И говорили су један другом: ‘Свет, свет, свет је Господ над војскама. Сва је земља пуна његове славе.’ Прагови на вратима затресли су се од гласа оних који су клицали, а дом се напунио димом. А ја сам рекао: ‘Тешко мени! Погинућу, јер сам човек нечистих усана и живим међу народомнечистих усана, а очи су моје виделе Краља, Господа над војскама!’

Тада је један од серафима долетео до мене, држећо у руци комад ужареног угљевља који је клештима узео са олтара. Затим ми је дотакао уста и рекао: ‘Ево, ово је дотако твоје усне и твој грех је очишћен.’ И чуо сам Господњи глас како каже: ‘Кога ћу послати? Ко ће за нас ићи?’ А ја сам одговорио: ‘Ево мене, мене пошаљи.’ (Исаија 6,1-8)

Визија у којој Бог открива своју славу, величанство, светост и милост, у потпуности је променила Исаијин живот и службу. Пророк је био уздигнут у небо где све дише Божијом трансцедентношћу. На небу је Бог најузвишеније прослављен. Његова присутност испуњава храм, оркужен је серафимима (дословно значи ‘они који горе’), који упркос својој властитој слави скромно одвраћају поглед, скривају своје ноге као да се штите од Божије славе која је највећа. Ови анђели гласно славе Бога и лепоту Његове светости. Њихови гласови тресу довратке небеског храма. Цело место је испуњено димом, огрћући славу мистеријом, а све то додаје осећа трансцедентности.

Најважније у свему томе је шта Бог ради. Бог седи на свом царском престолу, влада небом и земљом са места врховне царске власти. Само престоље, као знак Његовог божанског ауторитета, високо је и извишено. Бог који седи на небеском престолу је Бог који влада. Са тог престола Он издаје царске одлуке, укључујући и одлуке о избору и извршава Свој план спасења, привлачећи вернике Својом недољивом, истрајном милошћу. Са разлогом се Божији престо назива

‘престо милости’ (Јеврејима 4,16). Сва милост, која је изречена у науци о милости, извире из тог небеском престола.

Исаијина визија није само неки сан из прошлости, већ је и наша стварност. Господ славе седи у средишту неба, а небројени анђели Га прослављају. То нам потврђује и књига Откривење јер када се апостол Јован нашао пред Божијим престолом видео је исто што и Исаија стотинама година раније. Видео је Бога узвишеног на небеском престолу, чуо је шест живих бића која су оркуживала трон како говоре: ‘И свако од четири жива бића имаше по шест крила, наоколо и изнутра пуних очију; и немају починка ни дању ни ноћу говорећи: Свет, свет, свет је Господ Бог, сведржитељ, који беше и који јесте и који ће доћи.’ (Откривење 4,8) Једина је разлика што је у Јовановој визији Господ који влада експлицитно назван Христ. ‘И видех сред престола и четири жива бића и сред старешина Јагње где стоји као заклано...’ (Откривење 5,6; упореди са Јеврејима 1,3). Не само да је Христос на престолу, већ се и престо налази у средини неба окружено људима и анђелима који Га непрестано славе.

Бог ‘ствара хришћане’ тако да особу уздигне до Свог престола где се мора поклонити пред Његовом величином. Бог *јесте* средиште, сувереном силом влада над свиме. Прави хришћанин је то видео и стога је Бог у средишту свега што чини. Бог је средиште поштовања и обожавања јер у истинском поштовању и

обожавању, пажња је усмерена на Бога и на Његову славу, а не на земаљске ствари. Бог је средиште мисли сваког правог хришћанина. ‘...и заробљавамо сваку мисао за послушност Христу.’ (2.Коринћанима 10,5) Са тиме на уму мисли сваког правог хришћанина почињу и завршавају са Богом. Визија Божије величанствене суверености обликује његов читав начин размишљања, испуњавајући му ум са мислима о Богу и Његовој слави и на тај начин Бог милости постаје средиште његовог живота.

ПОКАЈНИЧКИ ДУХ

Важно је запамтити да иако право хришћанство започиње у уму, ту се не завршава. Наиме, људи који се називају хришћанина су углавном врло одлучни, али нису увек и великодушну. Стога је врло важно схватити да хришћанство није само скуп доктрина, већ начин живота. Бог је науку о милости открио не само да би наше умове опскрбио подацима, већ да би изменио наше животе.

Пророк Исаија ће нам и овде послужити као добар пример. Када је угледао Бога узвишеног и уздигнутог на престолу осећај његове самоправедности је нестао и тада је могао, као Његов милостиви дар, од Бога да прими истинску праведност. Гледано са људског гледишта Исаија је био праведан и пре него је ушао у светилиште. Као пророк читав свој живот је посветио служећи Богу, али нешто је недостајало. Морао је спознати колико је дубока његова поквареност и било је потребно да Бог својом милошћу покрије његову кривицу. Рецимо то анахринистички, иако је Исаија био предани хришћанин није још у потпуности постао прави хришћанин.

Кроз Исаијину главу су сигурно пролетеле застрашујуће мисли када је угледао Бога на престолу. Искрено говорећи, вероватно је помислио да је мртав јер је знао да је немогуће видети Бога и остати жив

(погледај Изалазак 33,20). Рекао је: ‘Тешко мени! Погинућу...очи су моје виделе Краља, Господа над војскама.’ (Исаија 6,5) Исаија је знао шта се догодило краљи Осији, који је умро раније те године. Краљ Осија је био један од најуспешнијих владара. Био је добар краљ, који је ‘тражио Бога’ и ‘чинио је што је исправно у Господњим очима’ (2.Дневника 26,4.5). Међутим, Осија се почео поносити својим успесима, узохолио се и ушао је у храм и почео приносити кад на кадионом жртвенику, што је било забрањено и свештеник га је покушао спречити. Док су се тако расправљали на Осији се одједном појавила губа, убог чега је постао церемонијално нечист па је морао да напусти храм. До краја свог живота краљ је живео у осами. То је била последица његовог незаконитог уласка у Божији храм (2.Дневникова 26,16-23).

Све је ово било негде у Исаијином уму и страшно се претрашио када је угледао Божију славу, завапивши: ‘Погинућу’. Узвик ‘Тешко мени’ је врло важан. У претходном поглављу Исаија је Израиљцима пророковао шест таквих узвика, осуђујући их за све од пијанчења па до неправедне поделе земље. Међутим према обичајима јеврејског начина писања (где обично ствари долазе по седам) очекивали бисмо још један такав узвик. Међутим, проглашавајући само шест, Исаија као да није у потпуности завршио.

Када је пророк угледао сувереног Господа како седи у слави, долази и његов седми тешки узвик. ‘Тешко мени’ изговара и проглашава седми и последњи узвик.

Исаија је знао да је са њим готово. Изгледи да ће преживети овај сусрет били су никакви, а камоли да ће се придружити анђелима у слављењу Бога. Све што јемогао изговорити било је: ‘Погинућу’. Другим речима, ‘Готово је, изгубљен сам, уништен и раскомадан, престајем постојати.’ Исаију је у потпуности преплавио осећај његове сопствене покварености. Доживео је нешто што можемо назвати дубоким искуством спознавања властите грешности. То се увек догоди када угледамо Бога на Његовом престољу, угледавши Бога какав Он заисте јесте видимо себе какви ми заиста јесмо. Престајмо се упоређивати са другима и почињемо се упоређивати са Богом. Стога истинска визија Божије суверености и славе увек укључује и болно искуство свесности колико смо дубоко искварени. Што више гледамо Божију славу то више препознајемо сопствену потребу за Његовом милошћу. Бог никада правом хришћанину не показује своју славу без да му истовремено не покаже колико је грешан у светлу Његове суверености и светости.

У Исаијиним случајима је занимљиво да он исповеда одређени грех, нечисте усне. Открио је да је грешна у оном делу свог живота у којем је предано вршио Божију вољу. Исаија је био пророк, а посао пророка је да говори Божију Реч. Током свог посла често је осуђивао друге због њихових грехова. Међутим, није у потпуности схватао колико је дубока његова сопствена поквареност и све док није угледао Божију славу није схватао да је и сам грешник нечистих усана. Суочен

са Божијом сувереном светошћу морао је признати да је грешних нечистих усана као и сви остали.

Исаија је препознао да ‘живи међу народом нечистих усана’ (Исаија 6,5). Другим речима, постао је свестан покварености читавог свог нараштаја. То је нешто сасвим супротно од световности која у данашње време преплављује наше цркве. Исаија, уместо да се поведе за масом и приклони притиску јавног мишљења схвата да су његови савременици у супротности са Божијом светошћу. То схватање је било нужно да би Исаија испунио своју улогу пророка, али је и постојала опасност да ће протати поносан на сопствена духовна постигнућа. Оно што га је сачувало од тога био је сусрет са Божијом трансцеденталном славом, што је резултирало признањем сопственог греха. Као резултат тога када је корио друге због њихових греха чинио је то понизног духа.

Покајнички дух је једна од основних ознака хришћанства. Хришћанин је особа која се пробуди ујутро и каже: ‘Боже, буди милостив мени грешнику’ (Лука 18,13). Такво свакодневно исповедање доноси здраво неповерење у сопствену побожност и води ка зависности од Бога и Његове милости. Такође оспособљава хришћанина да у понизности и са благошћу промовише Божију светост.

ЗАХВАЛНО СРЦЕ

Бог није оставио Исаију у његовим гресима. Исаија је знао да је грешник, да је недостојан да стоји пред тројединим светим Богом. Међутим, када је Исаија признао своје грехе прими је неизмерну милост: ‘Тада је један од серафима долетео до мене, држећи у руци комад ужареног угљевља који је клештима узео са олтара. Затим ми је дотакао уста и рекао: ‘Ево, ово је дотакло твоје усне, па је твој преступ уклоњен и твој грех је очишћен.’(Исаија 6,6.7)

То је био моћни приказ спасоносне милости. Анђео је узео угљевље са олтара, другим речима, ово је врло важно, угљевље је узето са места жртвовања, места на којем је жртвовамо јагње за опроштење греха. Дакле, Исаија је био помирен са Богом на темељу крвне жртве, а то је основна ствар јер без проливања крви нема опроштења греха (Јеврејима 9,22).

Та жртва је примењена директно на место Исаијине кривице. Угљевље је прислоњено на пророкове усне. То је неоспорно болело. Међутим, то је било неопходно јер је Исаија уснама грешно говорио. Анђео је рекао: ‘Ево, ово је дотакло твоје усне, па је твој преступ уклоњен и твој грех је очишћен’ (Исаија 9,7). Дотицање усана угљевљем је симбол две ствари. Прво, представљало је уклањање пророкове кривице. Жртва на олтару је уклонила општу кривицу Исаијине грешне природе, коју је наследио од Адама. Друго, угљевље

силболизује помирење. Жртва је платила казну за грехе које је Исаија починио и тиме га помирила са Богом. Требало се решити одређеног греха и његових греха уопште, а Бог је учинио обоје. Исаија није учинио ништа чиме би могао уклонити своју кривицу или платити за своје грехе. Био је објекат Божије суверне милости, Бог је извршио и дао откупљење Исаији.

Није потребно превише размишљати како би ово повезали са милошћу коју нам је Бог дао у Исусу Христу. Христова смрт на крсту је била жртва која је уклонила кривицу и окајала наше грехе. Његово распеће је било наше откупљење. Дух Свети то дело примењује на сваког појединог грешника. Он то чини кроз неодољиву милост, угљевљем Христовог помирења дотиче нечисте усне нашег греха, чиме је пропали грешник помирен са Богом.

Једина примерна реакција на ту неизмерну милост јесте дубока захвалност. Када нас Бог дотакне Својом милошћу, осигуравајући нам спасење, тада смо дужби да будемо захвални. Прави хришћанин је особа чију душу је дотакао Свемогући Бог Својом славом, онак који се покорио Његовој силној и вечној љубави, онај који се усудио ту величанствену љубав да промовише против ђавола и света и световности сопственог срца, уверен да га је сам Бог одабрао и због тога једино Њему треба бити захвалан за сваку милост.

Апостол Павле је написао следеће: ‘Али благодаћу Божијом ја сам оно што сам, и његова благодат, која се

излила на мене, не оста без плода, него се потрудих више од свих њих, али не ја, него благодат Божија са мнош. (1.Коринћанима 15,10) Павлов осећај личног идентитета је био одређен његовим схватањем науке о милости. Био је болно свестан сопствене искварености и себе је описивао као најгорег међу грешницима (1.Тимотеју 1,15). Све што је постигао у свом хришћанском животу дуговао је Божијој милости која се показала у избору и откупљењу. Он је био то што је био искључиво милошћу Божијом. Божија суверена милост чува од потпуног пропадања и очаја.

ПОКОРНА ВОЉА

Колико год да је Исаија био преплављен захвалношћу ради опроштења греха и Божијом славом, није остао у Божијој присутности. Бог је имао задатак за њега: ‘И чуо сам Господњи глас како каже: ‘Кога ћу послати? Ко ће за нас ићи?’ А ја сам одговорио: ‘Ево мене, мене пошаљи’. (Исаија 6,8)

Није било оклевања, преговора, расправљања и објашњавања. Исаија је био спреман. Суверена милост га је приморала да своју вољу подложи Божијој и тиме сав свој живот подреди служби Богу. Исаија се није предомишљао и преиспитивао свој позив када је чуо шта Бог од њега тражи а то није била нимало лака мисија. Бог га је слао да донесе осуду народу који није хтео нити да слуша нити да се покаје: ‘На то је он рекао: ‘Иди, и реци том народу: ‘Чујете оно што вам увек изнова говорим, али не разумете, гледате оно што вам увек изнова показујем, али ништа не схватате.’ Учини да срце тог народа буде непријемчиво, да им уши буду неосетљиве, затвори им очи, да очима не виде и ушима не чују, да срцем не разумеју и да се не обрате и не оздраве.’ (Исаија 9,9.10)

По свим стандардима Исаији је било суђено да постане пропали пророк, неуспешан евангелизатор, али он није тражио други посао. Све што је рекао било је: ‘Докле Господе?’ (Исаија 6,11). Био је то толико тежак задатак и Исаија је желео да зна колико дуго ће то морати да

ради, али ниој уопште било упитно да ли ће се прихватити тог посла. Таква покорност је знак особе која је прихватила науку о милости. Бог од човека ствара хришћанина тако што му на неки начин даје увид у Своју узвишену светост, сувереност и величину, а то са собом доноси и дубоко осведочење у личну грешност и грешност људи уопштено. Доноси осведочење у милост Божију, лично сведочанство гласа Божијег, потпуну преданост Божијо вољи и Господњим путевима.

Наука о милости нас учи да у спасењу Бог чини за нас оно што ми сами не можемо. То је права истина. Пре него смо ми могли изабрати Бога, Отац је изабрао нас у Христу (безусловно изабрање). Када се нисмо могли решити своје кривице (потпуна исквареност/немогућност), Син је умро за наше грехе (ограничено помирење). Када нисмо желели да дођемо Богу у вери Свети Дух нас је неодољивом милошћу привукао Њему и истом том милошћу ће нас сачувати на том путу до самог краја (очување светих). Дакле, наука о милости од грешника захтева прихватање Божије суверености по питању спасења.

Та подложност постаје стални мотив читавог хришћанског живота, почевши од обраћења. Живот оних који схвате науку о милости је испуњен духом помирења и зависности од Бога. Шта значи бити прави хришћанин? Прави хришћанин је понизна душа која у тишини свог повученог живота угледа визију Бога у Свој Његовој слави и у свом срцу гаји

пламен потпуне зависности од Њега.

Један од начина на који прави хришћанин показује своју потпуну зависност и покорност воље је што је предан молитви, живи живот молитве. Понекад се сматра да Божија сувереност кочи молитву. Наиме, аргумент гласи, ако је Бог већ одлучио све што ће учинити, а ми не можемо ништа учинити да се то промени зашто би онда требали да се молимо? Зашто се уопште трудити када не можемо ништа променити?

Свако ко је упознат са молитвом Господњом, Оче наш, требало би одмах да увиди ману тог аргумента. Исус нас је учио да молимо ‘Да буде воља Твоја’ (Матеј 6,10). Кроз молитву ми предајемо своју вољу Божијој вољи. Молитва није средство којим ми нагнамо Бога да учини оно што ми желимо, већ је она средство подлагања наше воље Божијој у свим стварима. Надаље, сувереност Божија је од есенцијалне важности за молитву јер само суверени Бог може одговорити на молитву. Зато се понекада каже да су сви хришћани, када су на коленима. Искрена молитва је падање ничице пред сувереним Богом.

Када молимо за обраћење грешника молимо Бога да у њима учини нешто што сами нису способни. Молимо Бога да обузме њихове умове, промени њихова срца и покори њихову вољу да би Му могли доћи у вери и покајању. Укратко, зависимо од Бога да их спаси.

Овакав став зависности би требало да краси читав

приступ евангелизацији. Права евангелизација у потпуности зависи од Бога јер је обнова грешних умова и срца дело Божијег Духа. Она не зависи од изговарања правих речи или употреби праве евангелизацијске технике. Прави хришћанин се при проповедању еванђеља предаје Божијој вољи јер је Божија суверена милост једини гарант успеха. При евангелизацији смо немоћни. Да ли ће наше сведочење бити успешно у потпуности зависи од Бога јер Он може људима дати ново срце и само зато се можемо надати да ће се кроз наше проповедање грешних наново родити. Те чињенице би нас требале нагнати на молитву. Бог жели да нас оне нагнају на молитву. Бог жели да у овоме препознамо, као и у другим стварима, и исповедимо своју немоћ и да Му кажемо да зависио од Њега и да молимо да се Његово име прослави. Пре него што благослови наш рад Бог ће нас нагнати на молитву да би сваки пут изнова научили да зависимо од Бога за све, а када нам дозволи да будемо сведоци нечијег обраћења нећемо се наћи у искушењу и то приписати сопственим даровима, способностима, мудрости или уверљивости, већ једино Њему. Знаћемо коме требамо захвалити.

Одличан пример евангелизатора који се покорио Божијој вољи је апостол Павле. Нико није био преданији науци о милоти као што је био Павле. У исто време, нико није био преданији молитви и евангелизацији. Солуњанима је написао: 'Најзад, браћо, молите се Богу за нас - да реч Господња трчи...' (2. Солуњанима 3,1). Павле није сматрао да је

молитва непотребна јер је Бог суверен. Управо супротно, схватао је колико спасење зависи од Божије милости и стога је молитва, нарочито молитва за евангелизацију, преко потребна. При молитви предајемо срце Божијој вољи. Они који чврсто верују у Божију сувереност би требали бити чврсти у тражењу од Бога оно што једино Он може учинити, а то је спасење грешника.

ПОСВЕЋЕН ЖИВОТ

Потпуна зависност од Бога и покораванье Његовој вољи не умањује потребу за активних духовним растом. Напротив, прави хришћанин тежи ка светости.

Хришћанство препознаје Божију сувереност и у посвећењу. Павле је молио: ‘А сам Бог мира да вас посвети потпуно, те да се ваш неоштећени дух, и душа, и тело, беспрекорно сачувају приликом доласка Господа нашега Исуса Христа. Веран је онај који вас позива, који ће то и извршити.’ (1. Солуњанима 5,23.24) Слично је тражио и писац посланице Јеврејима који је молио Бога ‘да вас усаврши у сваком добру, да чините његову вољу, тако да он чини у нама оно што је угодно пред њим - посредством Исуса Христа, коме слава у све векове. Амин.’ (Јеврејима 13,21) Хришћанство се не темељи на извршавањима одређених дужности. Они који су по милости спасени такође и живе по милости и њихов раст у милост је дело Божије Духа. То је оно што чува праве хришћане од упадања у легализам. Када неко тврди да је хришћанин, а заправо се испостави да је легалиста, тада та особа сигурно не разуме најбоље науку о милости. Наиме, прави хришћанин је преплављен Божијом милошћу за грешнике. Хришћанство без милости је противуречно еванђељу, јер ако тежња за светошћу није мотивисана љубављу према Богу и Његовој милости тада то постаје мукотрпан и бесплодан рад.

Један од начина да би схватили повезаност Божије суверен милости и нашег духовног раста јесте да погледамо шта наука о милости каже о светости. Наука о милости промовише личну светост.

Потпуна исквареност/немогућност показује колико семо несвети. Божија милост нам је потребан јер смо грешници. Ако желимо да имамо добар однос са Богом нешто се мора учинити по питању нашег греха јер без посвећења нико неће видети Бога (Јеврејима 12,14). Када Библија описује нашу исквареност/немогућност то се углавном односи на нашу потребу за налажењем светости кроз милост. Римљанима треће поглавље нам даје одлична пример. Павле цитира Псалма да би приказао како је грех универзалан.

‘Нема праведнога - баш ни једнога; нема разумнога, нема тога који Бога тражи. Сви су скренули, сви су заједно постали бескорисни; нема тога који чини добро, нема баш ни једног.’ (Римљанима 3,10-12)

Међутим, Библија не стаје код грешника, већ иде даље до спасења, па тако и Павле даље у тексту објашњава да је светост могућа по вери: ‘А сада се без суделовања закона јавила праведност од Бога, посведочена од закона и пророка, наиме, праведност Божија која вером у Исуса Христа долази за све који верују. . .’ (Римљанима 3,21.22) Дакле, врло је јасно, наука о потпуној искварености/немогућности обасјава нашу исквареност, уверава нас и подстиче на тражење Божије светости.

Како је светост повезана са безусловним изабрањем? Ако је избор вечна Божија одредба коју је донео пре почетка света од какве је то практичне важности за личну побожност? Одговор гласи, Бог нас је изабрао управо зато да би нас учинио светима. Ту идеју налазимо јасно изречену у Ефесцима првом поглављу где Павле велича изабрање: ‘Нека је благословен Бог и Отац Господа нашега Исуса Христа, који нас је у Христу благословио сваким духовним благословом на небесима, јер нас је у њему изабрао пре стварања света - да будемо свети и непорочни пред њим’ (Ефесцима 1,3.4). Овде је можда најјасније изречено зашто је Бог наменио изабрање. Изабрани смо у Христу да би постали свети у Њему. Као што је то Павле објаснио у Римљанима, предодређени смо да будемо једнаки слици Божијег Сина (Римљанима 8,29). Другим речима, Божија намера при изабрању јесте наше посвећење.

Кад дођемо до ограниченог помирења веза између милости и светости је јасна. Једна од примарних улога крста јесте посвећење оних за које је Христо сумро. Погледајмо следеће библијске стихове:

2.Коринћанима 5,21: ‘Онога који није знао греха Бог је учинио грехом за нас, да ми у њему постанемо праведност Божија.’

Ефесцима 5,25-27: ‘Мужеви, волите своје жене - као што је и Христос заволео Цркву и самога себе предао за њу, да је посвети, очистивши је воденим купањем и

речју, да сам себи постави славну Цркву, која нема мрље, ни боре, или тако што, него да буде света и непорочна.’

Колошанима 1,22: ‘Сада је измирио смрћу његовог људског тела, да вас свете, непорочне и беспрекорне постави преда се.’

Титу 2,13.14: ‘Ово сведочанство је истинито. Због тога их строго изобличавај, да буду здрави у вери, да не пазе на јудејсе приче и заповести људи који се одвраћају од истине.’

Христос је на крсту учинио много више од само једне ствари и многи благослови су резултат Његове жртве. Међутим, једна од главних сврха крста јесте да учини Божији народ светим. Христова смрт значи умирање нашим гресима.

Христос нас је откупио да би нас учинио светима, а Дух Свети то откпљење примењује на нас са тим истим циљем. Сврха неодољивог деловања Његове неодољиве милости у позивању грешника Христу је посвећење изабраних. У Писму можемо наши мноштво стихова који потврђују ову идеју. Павле је Коринћане назвао ‘...освећенима у Христу Исусу, позваним да буду свети . . .’ (1.Коринћанима 1,2). Слично је рекао и Тимотеј када га је подсећао да Бог ‘који нас је спасао и призвао светим позивом, не на основу наших дела, него по својој одлуци и благодати која нам је у Христу Исусу дана пре вечних времена.’

(2.Тимотеју 1,9). Позив Духа Светога, делотворан позив који води спасењу, је позив на светост.

На крају, то нас доводи до очувања/истрајности светих. То очување/истрајност није само пуко преживљавање до краја нашег хришћанског живота и онда некако доспемо на небо. Очивање/истрајност значи живети светим и продуктивним хришћанским животом. По том питању прави хришћани налазе утеху у Павловим речима охрабрења Филипљанима: ‘Уздајући се баш у то, да ће онај који је започео добро дело у вама довршити то до дана Христа Исуса.’ (Филипљанима 1,6) Милост која нас чини истрајним је иста она милост која нас посвећује, а Свети Дух кроз читав живот ради у хришћанину да би га учинио светим.

Управо због тих разлога прави хришћани тежи да постане све светији. Иако се посвећење догађа по вери, не догађа се само по вери. Позвани смо да чинимо добр адела. Тим добрим делима ми не заслужујемо спасење. Тим добрим делима не чувамо своје спасење јер Божија милост може сачувати наше спасење и без наше помоћи. Међутим, дела су присутна. Писмо нам каже: ‘Тежите... за освећењем’ (Јеврејима 12,14). Такође заповеда: ‘...градите своје спасење са страхом и трепетом. Јер Бог је тај што чини у вама да желите и да делате - да му будете по вољи.’ (Филипљанима 2,12.13) Када се ради о посвећењу прави хришћанин је запослен сведочећи делима оно што је Бог учинио у њему. Светост није нека заслуга по којој можемо задобити заједништво у Христу, већ је

она Христов дар, који нам омогућава да прионему уз Њега и да Га следимо.

Сама наука о милости нас упућује на потребу за светошћу. Прави хришћанин је онај који препознаје Христов позив на светост. ‘Јер се показа Божија благодат, спасоносна за све људе, која нас одгаја да се одрекнемо безбожности и светских жудњи, да ћивимо разборито и праведно и побожно на овом свету.’ (Титу 2,11.12)

Израз ‘светске жудње’ је врло значајан јер управо на томе пада данашња Црква. Световност је преокупираност светским стандардима успеха и значаја. Они који светским жудњама кажу ‘Да’ теже моћи, престижу, задовољствима и иметку. Од тих грешних пожуда можемо се избавити тако да нас Бог кроз спасење зароби Својом сувереном милошћу. Другим речима, рећи ‘Не’ безбоштву значи постати прави хришћанин. Стога је потребно да се цркве врате на поучавање науке о милости која не само да чува милост еванђеља, већ нас и учи умећу побожног живота.

ВЕЛИЧАНСТВЕНА СВРХА

Светост није циљ сама по себи, већ слући прослављању Бога. Павле нам говори: ‘У ком смо и ми постали наследници, пошто смо унапред одређени одлуком онога који све чини сходно саветовању своје воље, да будемо на хвалу његове славе - ми који смо се унапред уздали у Христа.’ (Ефесцима 1,11.12) Крајњи циљ нашег изабрања, а тиме и посвећења, је Божија слава. Крајњи циљ те послушности која иде под руку са спасењем је божанска слава. Циље којем послушна душа тежи, при молитви и слављењу, ходању и разговарању, давању и примању, живљењу и чињењу јест божанска слава. У свему што чини послушна душа промовише божанску славу.

Један од начина на који се Бог прославља у животима јесте кроз патњу. Хришћански живот је тежак, али Бог никада није рекао да ће бити другачије. Исус је својим ученицима искрено рекао: ‘ово сам вам говорио да имате мир у мени. У свету имате невољу; али будите храбри - ја сам надвладао свет.’ (Јован 16,33) Уз све тешкоће живљења у палом свету, болести, катастрофе и смрти, хришћанима увек прети прогонство. Сви они које је Бог одабрао и примио у заједницу Својих светих нека се припреме на тежак, мукотрпан и мучан живот препун небројених патњи. То је зато што хришћански живот сачињен по узору на Христов живот. Како је било Христу тако је и хришћанима, кроз патње до славе. Прво понижење

затим узвишење, крст пре круне.

Тема ове књижице није патња у хришћанском животу. Међутим, важно је напоменути да право хришћанство доноси заиста јединствено гледиште о тој теми. Обзиром да је Бог суверен значи да све (укључујући и наше патње) служи испуњавају коначне сврхе, Божије славе. Када невоље дођу прави хришћани од самог почетка предпостављају да Бог има све под контролом и да ће на крају Бог извршити Своју добронамерну вољу. Стога је свака невоља прилика за подчињавање Божијој сувереној вољи.

Божију најпознатију изјаву о патњи налазимо у Римљанима посланици: 'А знамо да Бог све помаже на добро онима који га љубе, који су по његовој одлуци позвани.' (Римљанима 8,28) Можда је овај стих постао неком врстом хришћанског клишеа, због своје популарности. Понекад можемо чуди да је овај стих превише отрцан да би да поделили са неким ко пати. Могуће је било који библијски стих разбити непажљиво и безосећајно. Међутим, сматрати да је порука Римљанима 8,28 неприкладна да се подели са друигма је погрешно јер тај стих показује како истински хришћани требају да гледају на невоље.

Овај стих би пружао врло мало утехе да је Павле престоа на пола стиха јер би тада гласио: 'А знамо да Бог све помаже на добро оним акоји га љубе.' У овом случају Божије придоношење доброга би зависило од тога колико смо ми способни, наша хладна срца, да

запалимо љубав за Бога. На срећу, Павле наставља вај стих даље и објашњава да су они који љубе Бога они ‘који су по његовој одлуци позвани. Јер које је унапред знао, њих је и предодреио да буду саобразни лику његовога Сина, да он буде првенац међу многим браћом. Које је пак предодредио, те је и позвао; а које је позвао, те је и оправдао, а које је оправдао, те је и прославио.’ (Римљанима 8,28-30) Дакле, наша сигурност да ће Бог извести на добро не зависи од наших нестабилних емоција, нећ почива на изабрању, позвању и откупљењу тројединог Бога који нас је предодредио за славу.

Божији коначни циљ је прославити Себе. Он руководи свим стварима (укључујући и наше патње) на Своју славу. Обзиром да је Божији циљ Његова слава, савим је логично да то тада буде и наша слава. Прави хришћанин прихвата вечну сврху сувереног Бога тако што живи за Његову славу. Сажмимо све што смо до сада рекли: ум правог хришћанина жали због сопственог греха, срце му је пуно захвалности на Божијој милости, а своју вољу покорава Божијој светој сврси. Другим речима, прави хришћанин је особа која је читаву своју личност и живот посветила прослављању Бога.

Прави хришћанин не само да препознаје Божију славу већ је и љубоморно проповеда. Немогуће је ревно и љубоморно радити за Божију славу без једнаке страсти за очувањем исправне науке јер исправна наука чува милост еванђеља. Црква је од времена апостола била

у непрестаној опасности подлагања кривотвореној милости лажних еванђеља. Стога је одувек било неопхоно поучавати суверену милост као и побијање оних који су јој се супротстављали. Нужност одбране науке о милости није само дужност већ је и добро дело. Нови завет који нам доноси радосну вест о Исусу Христу је онај исти Нови завет који нас учи како да одбранимо еванђеље од кривих учења. Проповедајући еванђеље милости и поучавајући науку о милости чинимо обоје, а све то из љубави према изгубљеним људским душама.

Сви они који љубоморно чувају и промовишу Божију славу морају и у понизности промовисати здраву науку јер је понизност једна од главних врлина правог хришћанина.

Белешке

Белешке



Прави хришћанин би требао бити најужорнији хришћанин, не ускогрудан и нељубазан, већ утемељен у Божијој милости и стога великодушан. Ова књижница би нам требала помоћи у достизању тог циља.

www.anglican.rs